

תביעות הדדיות:

אחריות קבלן המשנה על עבודה לא מקצועית¹

תובע: קבלן ראשי

נתבע: קבלן משנה

טענות התובע:

א. במבנה ששמו "ספיר" קבלן המשנה היה צריך להתקין אסלה של נכה. כדי להתקין אסלה כזו, צריך שיהיה לפני כן 'ביטון'. קבלן המשנה לא עשה ביטון, וזה בניגוד לתקן. אני התרעתי בפני קבלן משנה, "זה לא מספיק חזק", והוא אמר לי "אל תדאג..." האסלה קרסה.

קבלן המשנה לא ענה לטלפון. אז הזמנו אינסטלטור שיפרק את האסלה, את הקרמיקה, את קיר הגבס. אנשים שלנו עשו תשתית חדשה למתקן כליאה של האסלה לקיר כדי לקבע אותה, עשו קיר גבס חדש, קרמיקה חדשה, ואח"כ שוב הבאנו אינסטלטור. הנזק הוא 9700 ש"ח.

ב. במבנה שעליו נסב דיון קודם "אודם" קבלן המשנה ביצע ניקוזים גבוהים במקלחות כך שהמים נשארו בחדר וגרמו להצפת המקלחת. בכל ניקוז היינו צריכים לפרק קרמיקה בדיסק, להוציא חול, לבטן מחדש ולהנמיך את הגובה בקופסא ע"י חיתוך ולהרכיב הכל מחדש.

אני מפסיד את הרווח של העובדים הללו. במקום אחר הם מייצרים לי בשווי הנע בין 5000 ל-6000 ש"ח ליום.

אין אפשרות לעשות חיתוך של הקופסא אחר הריצוף! זה הורס את הקרמיקה. לכן חייבים לפרק ולעשות מחדש. הנזק הוא: 1500 ש"ח ליחידה. ותיקנו 16 יחידות, סה"כ 24000 ש"ח.

¹ עיבוד של פס"ד.

טענות הנתבע:

א. אמרתי להם מראש, הגבס לא מספיק תחזקו ע"י ברזל, הם ענו לי שזה בסדר כי ככה עושים. התקנתי, זה לא עסק שלי!

ב. לגבי הניקוז, טענת הקופסאות לא נכונה בכלל. אף אחד לא פירק כלום!

הרי לקופסא יש כמו הגבהה, כך צורת ההתקנה אתה שם אותה, ואם צריך חותכים את הקופסא. זו פעולה פשוטה, לא יותר שלוש שעות עבודה של חיתוך קופסאות.

דיון

הטענה כלפי קבלן המשנה היא, שהוא נתן עצה לא מקצועית שגרמה נזק. ניתן לדמות את הדבר לדין המופיע בחו"מ ש"ו: "המראה דינר לשולחני ואמר יפה הוא ונמצא רע, אם בשכר ראהו, חייב לשלם".

הנתבע אינו מכחיש את העובדות אלא טוען שהאחריות היתה של הקבלן הראשי- הוא ידע והחליט לקחת את הסיכון. יש פה ויכוח מי אחראי על הליקוי שבפנינו האם הקבלן הראשי שבסופו של דבר מסר את הבניין במצב הנוכחי שיש אסלה כבדה ללא ביטון. מצד שני ניתן לומר שהגורם המקצועי בשטח הוא קבלן המשנה ועליו מוטלת האחריות המקצועית. אין לו אפשרות להסתתר מאחרי הקבלן הראשי היות ויש כאן פשיעה לפי הבנתו המקצועית.

נעשה מצדינו ניסיון לברר אצל בעלי מקצוע מה מקובל אך הוא לא עלה יפה, לטענתם זה הוא "תחום אפור". לאור זאת החלטנו להשתמש בכוח הפשרה שניתן לנו וכן בהלכה המופיעה בסימן יב סעיף ה, שכאשר הדין לא מבורר ניתן לעשות פשרה. אנו מטילים חלק מהאחריות על הנתבע ומחייבים אותו להשתתף בעלות תיקון האסלה. מבירור שעשינו אצל בעלי מקצוע שונים הגענו להצעות של כ 4500 ש"ח (ולא 9700 ש"ח כטענת התובע)² ומתוכם אנו מחייבים את הנתבע ב1500 ש"ח.

² לדעתנו אין על הנתבע חיוב שבועת מודה במקצת, לאור ביאור הש"ך בסימן עה סעיף ה שרק פסק דין הנובע מתוך בירור יכול לחייב שבועת התורה בדומה להודאת פיו. כאן אין החיוב מבורר אלא מצד פשרה.

ב. הויכוח השני על הנמכת קופסאות הניקוז הוא ויכוח מציאותי! הנתבע מודה שיש לו אחריות להנמכת הקופסאות אלא שהוא טוען שדי בעבודה של כמה שעות לסיים את העניין. התובע טוען שהנזק הרבה יותר גדול וצריך עבודה של צוות עובדים ואף ריצוף חדש של כמעט כל החדר. במקרה זה דווקא התובע מוחזק היות ועדיין לא שילם את שכר קבלן המשנה.

מבירור שעשינו עם בעלי מקצוע נראה שטענת התובע אינה סבירה, כולם אמרו שבדרך כלל מנמיכים את הקופסאות לאחר הריצוף וזו הדרך המקובלת. החלטנו לקבל את חוות דעתם על אף שהתובע מוחזק משום שטענתו גרועה בדומה לטענת מחילה בחוב³ (סימן עה). לכן אנו מחייבים את הנתבע בסך של 400 ש"ח.

החלטה

על קבלן המשנה לשלם 1900 ש"ח לקבלן הראשי, תוך שלושים יום.

³ אין לתובע מיגו שיכול להועיל לטענה גרועה משום שאין לו יכולת לטעון טענת פרעתי ולא טענת להד"מ, עצם החיוב מתברר בבית הדין כמבואר בתביעה הקודמת.